

som en Asgaardsrej, . . . et Skyggetog af en henfaren Slægt. Der var halvt udviskede Daguerreotypier, Silhuetter og emaillemaledede Elfenbens-Medailloner, Litografier, Haandtegninger, Miniaturmalerier og moderne Fotografier.

Neergaard hentede en langhalset Flaske inde fra Sideværelset og skænkede op i to høje, spiral-fodede Krystalglas.

»Det glæder mig at have gjort Deres Bekendtskab, Hr. Sidenius,« sagde han efter at have klinket. Og idet han løftede sit Glas med den gyldne Vin, tilføjede han smilende: »Jeg drikker Deres Skaal! De . . . Lykke-Per!«

Per, der sad tilbagekastet i Sofaen med en frisktændt Cigar skødesløst mellem Læberne, studerede lidt ved denne Tiltale. Han vidste ikke rigtigt, i hvad Mening Neergaards Ord denne Gang skulde opfattes. Derfor lod han, som om han overhørte dem, greb sit Glas og nedskyllede Vinen.

»Det er for Resten ikke min egen Opfindelse med det iøvrigt ikke synderligt vittige Tilnavn,« vedblev Neergaard, efter at have lænet sig tilbage i en stor, amerikansk Gyngestol og lagt Benene overkors. »Det er nok den lille Salomon, som plejer at kalde Dem saadan. Navnet er i mine Øren ikke en Gang rigtig smigrende. Et gammelt Ord siger jo om Lykken, at den er Daarernes Formynder, . . . og den er sikkert ikke altid nogen blid Formynder. Jeg for min Del anser det aldeles